

Kolosiečiams 2,1–10:

"Tad noriu, kad jūs žinotumėte, kaip man tenka kovoti už jus, už laodikiečius ir visus, kurie nėra matę mano veido, kad būtų paguostos visų širdys, kad, meile suvienyti, visi pasiektų supratimo pilnatvės turtus ir galėtų pažinti Dievo slėpinį – Kristų, kuriame slypi visi išminties ir pažinimo lobiai. Sakau jums tai, kad niekas jūsų nesuvedžiotų suktais įrodinėjimais. Kūnu esu toli nuo jūsų, tačiau dvasia – su jumis ir džiaugiuosi, matydamas jūsų tvarkingumą ir kaip tvirtai jūs tikite Kristų. Taigi, kaip esate priėmę Viešpatį Kristų Jėzų, taip ir gyvenkite jame, būdami jame išisakniję ir ant jo statydamiesi, tvirtėdami tikėjimu, kaip esate išmokyti, kupini dėkingumo. *Žiūrėkite, kad kas jūsų nepasigrobtų filosofija ir tuščia apgaule, paremta žmonių padavimu bei pasaulio pradmenimis, o ne Kristumi.* Juk Kristuje kūniškai gyvena visa dievystės pilnatvė ir jūs esate pripildyti jame – visokių kunigaikštysčių ir valdžių Galvoje."

Prieš keletą metų mudu su žmona važiuodami taksi Prahoje išgirdome per automobilio radiją įdomią dainą. Priedainis tvirtino: "Tu ir aš, mažyte, esam tik žinduoliai, taigi darykime, ką jie daro per *Discovery* TV programą". Dainos tekstas kartojosi ir kartojosi, o priedainis kalė gal tūkstantį kartų: "Tu ir aš, mažyte, esam tik žinduoliai, taigi darykime, ką jie daro per *Discovery* programą".

Turiu prisipažinti, kad man tie žodžiai atrodo per daug vulgarūs ir netinkami, kad cituočiau juos per pamaldas. Galbūt ir jums taip atrodo. Tačiau ši daina gali mus pamokyti kai ko labai svarbaus: jei žmonės netiki Biblijos žinia, jie stipriai linkę tikėti kuo nors kitu. O šie muzikantai paima pasakojimą, galbūt Darvino, ir panaudoja jį gyvenimui paaiškinti. Iš to pasakojimo eina apibrėžimas, kas yra žmogiškos būtybės (tikrai žinduoliai), o tada etika arba nurodymas, kaip žmonės turėtų gyventi (kaip gyvūnai *Discovery* programoje – tikriausiai nuoroda į nežabotą seksualinį aktyvumą). Tai viso pasaulio požiūris arba gyvenimo filosofija. O žmonės, kurie tiki šia gyvenimo filosofija, negali neskelbti savo žinios, – jie kviečia ir kitus žmones ja patikėti. Ši filosofija kyla iš reikmės suprasti gyvenimą ir pasaulį, tačiau ji neleidžia žmonėms patikėti Kristumi. Ir priešingai, šios filosofijos sugriovimas gali paruošti juos priimti Evangeliją.

Su labai panašiais dalykais, kaip šioje dainoje, susiduriame visą laiką ir beveik visur. Kai einame apsipirkti į didelį prekybos centrą, paprastai matome daugybę įvairių žurnalų, ir kiekvienas siūlo gyvenimo filosofiją. Kai įsijungiame radiją ar televizorių, mus pasitinka daugybė pokalbių laidų, kuriose įvairūs žmonės rungtyniauja įtikindami mus priimti jų gyvenimo filosofiją. Kai važiuoju ar einu pro mokyklą, prisimenu, kad mokytojai daro kur kas daugiau, negu tik moko mūsų vaikus skaityti, rašyti ar skaičiuoti. Jie paprastai moko juos dar ir to, kaip gyventi ir kaip suprasti save ir pasaulį. Mokyklos įprastai moko visos gyvenimo filosofijos – arba tokios, kuri skatina tikėjimą, arba tokios, kuri jam trukdo.

Būtent tokiu aspektu turėtume skaityti Kolosiečiams 2,8: "*Žiūrėkite, kad kas jūsų nepasigrobtų filosofija ir tuščia apgaule*". Paulius parašė šiuos žodžius turėdamas galvoje, kad kai kuriems tikintiesiems kilo grėsmė iš tam tikros gyvenimo filosofijos, kuri atsirado tuo metu toje vietoje. Tačiau dar svarbiau, negu perprasti tos gyvenimo filosofijos ypatumus, yra suvokti bendrą principą, kad tikintieji turi saugotis visų rūšių apgaulingų filosofijų. "Filosofija", apie kurią kalba Paulius, tai nebūtinai tos studijos, kurios vyksta universiteto filosofijos seminare. "Filosofija" antikos laikais buvo žodis, taikomas visoms pastangoms suprasti pasaulį ir surasti kryptį gyvenime. Tokia prasme filosofija yra visur. Mes nuolat esame bombarduojami įvairių gyvenimo filosofijų. Kad nebūtume paimti į apgaulingos filosofijos nelaisvę, turime mokyti pritaikyti aktyvų kritišką krikščionišką išvalgumą. *Turime mokyti galvoti krikščioniškai, atsakydami į mūsų laiko idėjas.*

Atrodytų, kad reikia kažkokių pastangų, todėl turime paklausti kodėl. Kodėl taip svarbu išmokti naudotis kritišku krikščionišku išmanymu? Todėl, kad dvasinė apgaule yra labai didelė problema.

Paulius rašo taip, lyg žmonės apskritai būtų pavojuje arba būtų valdomi dvasinės apgaulės. Kolosiečiams 2,4 jis rašo: "Sakau jums tai, kad niekas jūsų nesuvedžiotų suktais įrodinėjimais." Ir kitose vietose jis rašo panašiai.

Kai galvojame apie dvasinę apgaulę, mūsų mintys tuojau nukrypsta į daugybę netikrų, apgaulingų mūsų aplinkoje religijų. Prahoje, kur mes gyvename, galima dažnai matyti Hare Krišna grupes, žygiuojančias miesto centru, o Hare Krišna valgykla yra visai netoli nuo mūsų buto. Visi esame gerai informuoti apie didžiules problemas, susijusias su islamu ir jo įtaka milijonams žmonių. Susidūrimai su mormonais ar Jehovos liudytojais tapo kasdienybe. Visai teisingai pabrėžiama, kad visos apgaulingos religijos, atrodo, turi vieną bruožą – jos yra lyg būdas išsigelbėti gerais darbais, kuriais stengiamasi pelnyti Dievo palankumą. Išdidus požiūris, kuris tvirtina, jog mums nereikia Gelbėtojo ar Dievo malonės, yra taip įsigalėjęs mūsų nuodėmingose širdyse, kad panašios idėjos pasirodo daugybe formų. Tačiau ne visos apgaulės yra taip aiškiai "religinės". Apgaulingas gali būti ir mūsų požiūris į kasdienį gyvenimą ir elgesį su kitais žmonėmis.

Girdėjau gana tikėtiną pasakojimą apie krikščionį vyrą, kuris išgirdo ar perskaitė, kad norint ženkliai pagerinti savo vedybinį gyvenimą, reiktų visiškai atvirai viską sakyti žmonai. Jis suprato, kad būti atviram – tai sakyti žmonai apie visus jos trūkumus ir apie savo nusivylimą ja. Tokia jo pasirinkta filosofija emocionaliai sužlugdė jo žmoną. Galima lengvai įsivaizduoti, kad tai nubloškė jų santuoką ir šeimą į rimtą krizę. Tai buvo kvailiausias dalykas, kokį jis galėjo padaryti. Sekdamas šia filosofija jis nesiskaitė su tiesioginiu Biblijos paliepimu atleisti vienam kito nusižengimus ir pakęsti kito silpnybes. Šie įsakymai numato, kad dažnai lengva pamatyti vienam kito silpnybes ir klaidas, ypač kai esame labai artimi, kaip kad santuokoje ir šeimoje. Be to, šis vyras konkrečiai nepakluso paliepimui, parašytam Kolosiečiams 3,19: "Vyrų, mylėkite savo žmonas ir nebūkite joms šurkštūs". Jis sekė apgaulinga filosofija ir rimtai pakenkė savo santuokai ir šeimai.

Pažįstu amerikietį, gyvenantį kitoje šalyje, kuris ėmė ir įsitikino, jog daugpatystė yra moraliai priimtina ir gali būti apginta bibliiniu pagrindu. Grįžusi po kelių dienų išvykos jo žmona labai nustebo pamačiusi, kad turi viskuo namuose dalytis su jo antrąja žmona. Ta antroji žmona buvo tokio amžiaus kaip jų dukros. Nieko nuostabaus, kad šią santuoką ir šeimą sugriovė veiksmai, įkvėpti apgaulingos filosofijos. O ta apgaulinga filosofija buvo laikoma gerbtina toje šalyje, kur tai įvyko.

Kokią ginklų rūšį pasirinko žaltys, užpuoldamas Adomą ir Ievą Edeno sode? Gal tai buvo branduolinis ginklas? Cheminis ar biologinis? Ne, žaltys pasirinko patį galingiausią ginklą – žodžius. Jis vartojo žodžius mėgindamas sunaikinti Adomą, Ievą ir jų vaikus, nes žodžiai kontroliuoja žmones ir valdo jų gyvenimą. Visi kiti ginklai užpuola žmogų iš išorės, o žodžiai įeina į mūsų mintis ir širdis ir paima valdžią iš vidaus. Keliose vietose apaštalas Paulius kalba apie blogio kunigaikštystes, valdžias, galybes ir valdovus, kurie valdo žmonių gyvenimą. Nors sunku labai tiksliai nusakyti, ką kiekvienas iš šių terminų apibūdina, tačiau bent vienas iš šių žodžių tikriausiai kalba apie idėjas, kurios valdo žmonių gyvenimą, galbūt žodžius, kuriuos demoniškos jėgos vartoja žmonėms valdyti ir žlugdyti, jiems sulaikyti nuo tikėjimo. Mes vadiname jas "viešpataujančiomis idėjomis".

Prieš keletą metų kartą mąščiau apie tai, ką buvau išgirdęs iš savo studentų universitete. Suvokiau, kad idėjos, kurios, kaip atrodė, valdo jų gyvenimą, turi modelį, o tas modelis labai panašus į tai, apie ką galima perskaityti Europos žurnaluose ir knygose. Taigi pasičiupau seną voką ir paskubomis ėmiau užsirašinėti tas idėjas, kurios, kaip atrodė, valdo jų gyvenimą. Štai idėjų sąrašas. Jos sulaiko žmones nuo tikėjimo ir dažnai deformuoja jų gyvenimą. Paklauskite savęs, ar šios idėjos neviešpatauja ir jūsų pažįstamų žmonių gyvenime.

1. *Žmonės yra visų pirma ekonominiai gyvūnai ir todėl kelias į laimę veda per gerovę.* Žinoma, tai Karlas Marksas mokė, kad žmonės yra ekonominiai padarai, tačiau net ir mūsų rinkos ekonomikos laikais daugybė žmonių, atrodo, pritaria Marksui šiuo pačiu pagrindiniu klausimu.
2. *Seksualinė revoliucija, vykusi prieš mūsų kartą, buvo geras dalykas ir sveika permaina.* Ši pagrindinė

idėja turi keletą padarinių: skrybės dažniausiai yra nekenksmingos; meilė yra tik romantiškas potraukis; seksas su kuo nors nėra labai svarbus dalykas. Vienas filosofas net padarė prielaidą, kad patirti seksą su asmeniu nėra nė kiek reikšmingiau, negu žaisti su juo tenisą, nors gal nedaug žmonių pasisakytų taip ekstremaliai.

3. *Visos religijos yra vienodos.* Žinoma, bet kuris įvadinis kursas į lyginamąją religijotyją parodo, kad visos religijos nėra tokios pat, tačiau atrodo, jog visi "žino", kad visos religijos daugiau ar mažiau yra tas pats.

4. *Stiprus religinis įsitikinimas padaro žmogų smurtingą.* Žmonės, kurie taip sako, paprastai galvoja apie ką nors iš Artimųjų Rytų ir viską per daug apibendrina, nesuvokdami, kad biblinis tikėjimas gali labai skirtis nuo kitų tikėjimų. Vis dėlto "visi žino", kad rimtas tikėjimas padaro žmogų smurtingą.

5. *Gera ir bloga yra tikrai žmonių instinktai ar socialiniai susitarimai.* Aišku, kad gera ir bloga niekaip nesusiję su Dievu ar su pasaulio prigimtimi.

6. *Darvinas paaiškino visą žmogaus prigimtį ir likimo istoriją.* Nesvarbu, kad daug mokslininkų seniai atmetė Darvino mitologiją, jis davė mums bendrą vaizdą, kaip suprasti, kas mes esame.

7. *Tikras tikėjimas priešingas rimtam mokymuisi ir išsilavinimui.* Prieš keletą metų turėjau nedidelį įdomų dialogą elektroniniais laiškais su studente, kuri rašė filosofinį esė iš mano kurso. Ji paminėjo tarp kitko, kad tikėjimas ir mokymasis visada konfliktuoja. Laiške aš paprašiau dokumentaliai pagrįsti tokį tvirtinimą, ir ji greitai atsakė, kad jau nebėra tuo įsitikinusi. Tačiau jos rašinys atspindi milijonų studentų pradinę nuomonę.

8. *Žmonės yra nenuodėmingi.* Nekreipk dėmesio į tai, kad pagrindiniai straipsniai mūsų laikraščiuose yra apie visokius "Kainus", nužudančius visokius "Abelius", o tada tvirtinančius, jog padarė kažką gera. Per paskutiniuosius tris šimtus metų Vakarų filosofija ir švietimas mokė, kad žmonės "iš esmės" yra geri, turėdami omenyje, kad nuodėmė neegzistuoja.

9. *Krikščionybė yra išimtinai tikrai taisyklių laikymasis.*

10. *Jeigu nori vargano, sugadinto gyvenimo, laikykis despotišku, aklų Biblijoje nurodytų taisyklių.*

Prašom įsidėmėti, kad aš netikiu nė viena iš šių dešimties idėjų. Ir jos nebūtinai formuoja nuoseklią gyvenimo filosofiją. Tačiau atrodo, kad jos valdo daugelio šių dienų žmonių gyvenimą, tarp jų ir daugelio mano kaimynų bei studentų. *Šios apgaulingos filosofijos priverčia žmones daryti pragaištingus dalykus ir neleidžia jiems įtikėti Kristumi. Idėjos turi pasekmes.*

Kaip mums išsivaduoti iš kvailų idėjų, valdančių mūsų gyvenimą? Ne mes pirmieji to klausiamo. Daugeliu atžvilgių tai buvo pagrindinis klausimas vadinamojo "Šviečiamojo amžiaus", arba "Proto amžiaus" prieš tris šimtus metų. Tada daug filosofų ir švietėjų ieškojo būdų, kaip išsilaisvinti iš apgaulingų, kvailų įsitikinimų, kurie griaua žmonių ir visuomenių gyvenimą. Ir pagrindinis atsakymas, kurį jie pateikė, buvo toks: remtis grynu, objektyviu protu. Žinoma, buvo daug įvairovės tarp paskirų Šviečiamojo amžiaus rašytojų, bet apskritai mūsų Šviečiamojo amžiaus protėviai iš esmės sutarė, kad išsilaisvinti iš pragaištingų idėjų, valdančių žmonių gyvenimą, galima "protaujant". Atsakyčiau, kad daug geriau būti protaujančiam negu neprotinamam. Ir praktinis, ir teorinis protas yra Dievo dovana. Tačiau vien tik proto nepakanka, kad išsilaisvintume iš pragaištingų valdančių idėjų. Mums reikia kažko daug galingesnio. Ko?

Paulius Kol 2,3 sako, kad Kristuje "slypi visi išminties ir pažinimo lobiai". Ir jis tai tvirtina būtent kontekste apie išsilaisvinimą iš apgaulingų filosofijų. Jis aiškiai sako, kad kelias į laisvę iš pragaištingų ir apgaulingų filosofijų veda per Dievo išmintį Kristuje.

Biblijoje mums duota visa apimanti gyvenimo filosofija, kuri pasako mums, kas mes esame, kas yra mūsų pasaulis, kokia yra gyvenimo prasmė ir kas yra negerai su mumis ir pasauliu. Viskas gyvenime interpretuojama sukūrimo, nuopuolio ir atpirkimo šviesoje, o papildomai mums duodama Dievo išmintis šimtui ir vienam dalykui. Jei rūpestingai žiūrime į tai, ką randame Šv. Rašte, jei giliai mąstome perskaityto Rašto įtakoje, mes galime pradėti mąstyti Dievo mintimis. Tai nėra duota vien tik teologams ar filosofams krikščionims. Tai kiekvieno tikinčiojo pašaukimas, kaip ir pridera Dievo atvaizdui. Šiuo būdu mes galime išsilaisvinti iš įvairių filosofijų, kurios nori mus užvaldyti.

Grižkime atgal prie kai kurių apgaulingų valdančių idėjų, paminėtų ką tik, ir įvertinkime jas pagal "Dievo išmintį Kristuje".

1. Ar Biblijos pasakojimas apie žmogaus gyvenimą leidžia manyti, kad pinigai ir tai, ką už juos galima nupirkti, padarys žmogų laimingą? *Biblijoje skaitome, kad Dievas sukūrė mus draugystei su Juo, draugystei su kitais žmonėmis ir tarnavimui Jam Jo pasaulyje. Taigi galėtume tikėtis, kad žmonės suras laimę darydami šiuos dalykus. Kai stebiu žmones, kai skaitau socialinių mokslų knygas, matau būtent tai. Todėl kai girdžiu žmones sakant, kad kelias į laimę – tai pinigai, ką tada sakau? – "Aš taip nemanau".*

2. Daug žmonių sako, kad skyrybos – nereikšmingas dalykas. Tačiau *Biblijoje matome, kad Dievas sukūrė santuoką kaip viso gyvenimo partnerystę ir davė tam tikras taisykles santuokos apsaugai. Taigi visiškai nekeista, kad matome tarp pažįstamų ir skaitome socialiniuose leidiniuose, kokie nelaimingi ilgus metus būna išsiskyrę žmonės, kokie jaučiasi vieniši, atstumti, depresuoti. O jeigu į skyrybas įtraukti vaikai, jie dažnai jaučiasi taip žiauriai išduoti, kad jiems kyla visokiausių problemų. Taigi kai girdime ar skaitome, kad skyrybos – tai "mažmožis", ką turėtume sakyti? – "Aš taip nemanau".*

3. Žmonės yra apgauti tvirtinimo, kad bet koks gilesnis tikėjimas padaro žmones smurtingus. O ką mes matome Biblijos puslapiuose? Apaštalas Paulius buvo smurtingas žmogus, bet kai jis įtikėjo Jėzų, jo agresyvumas dingo. Jis liko uolus ir stiprus vadovas, bet jis pakentė smurtą iš kitų, o pats smurto nevartojo. Prisiminkite, kiek jis buvo muštas, plaktas, užmėtytas akmenimis. Ir pažvelkite į žmones savo bažnyčioje. Koks yra gilaus tikėjimo poveikis? Argi smurtas? *Tikras tikėjimas iš tikrųjų pakeičia žmonių gyvenimą, bet jis padaro juos labiau mylinčius, teisingus, ištikimus ir malonius, o ne smurtingus. Kai skaitome tvirtinimus, kad tikėjimas padaro žmones smurtingus, ką turėtume galvoti? – "Aš taip nemanau".*

4. Girdime žmones sakant, kad krikščionybė yra tikrai laikymasis kvailų, despotiškų taisyklių, kurios gyvenimą padarys apgailėtiną. Tačiau *Biblijoje matome, kad Dievas yra davęs mums tam tikras taisykles, svarbias taisykles, kurių mums reikia, kurios padeda apsaugoti gyvenimą nuo sugedimo. Jos yra kaip sargai, kurie laiko mus, kad nenukristume nuo skardžio. Tačiau ne tos taisyklės yra tikrasis mūsų tikėjimo centras. Tikėjimo centras yra – pažinti Dievą ir Jo atleidžiančią malonę Kristuje. Taisyklės visada yra antraeilės, nors ir reikalingos. Todėl kai girdime tvirtinimą, kad krikščionybė – tai vien tik griežtų taisyklių laikymasis, kaip turėtume atsakyti? – "Mes taip nemanome".*

Norėčiau keliose paskutinėse pastraipose pamėginti duoti pavyzdį, ką mums visiems reikėtų daryti visą laiką. *Mums reikia mokytis pritaikyti veiksmingą, kritišką, krikščionišką išvalgumą. Tai reiškia – klausytis, ką aplink mus esantys žmonės sako, ir tada įvertinti tai visa apimančios biblinės gyvenimo filosofijos požiūriu, atskirų Biblijos tekstų ir žmogiškos patirties požiūriu. Anaiptol nereikia sutikti su viskuo, ką kiekvienas sako; jeigu lengvabūdiškai sutinkame su tuo, ką kiekvienas sako, mes atsidursime griauančių valdančių idėjų nelaisvėje.*

Antrame laiške korintiečiams 10,5 Paulius sako, kad jis "paima idėjas nelaisvėn Kristui". Vertinga pamatyti kontrastą tarp 2 Kor 10,5 ir Kol 2,8. Vienoje vietoje jis kalba apie pasidavimą apgaulingoms filosofijoms; kitame tekste jis kalba apie apgaulingų filosofijų idėjų paėmimą nelaisvėn. Tai atskleidžia svarbų pasirinkimą, kurį turime pripažinti: *arba mes būsime apgaulingų filosofijų belaisviai, arba paimsime nelaisvėn apgaulingas filosofijas. Valdančių idėjų srityje visada bus belaisviai ir imantys į*

nelaisvę. Galime pasirinkti, kas mums labiau patinka: būti belaisviais ar patiems imti į nelaisvę. Kitokios alternatyvos tikrai nėra.

Kaip tu paimi idėją į nelaisvę Kristui? Pirmas ir visų svarbiausias žingsnis yra trokšti ir pasiruošti biblinio tikėjimo požiūriu įvertinti gyvenimo filosofijas, kur tik su jomis susiduriame: muzikoje, parduotuvėse, radijuje, TV, mokykloje ar kur kitur. Jei tai, ką girdime ar skaitome, nesutinka su bibrine žinia, galime tiesiog pasakyti: "Aš taip nemanau". Tie, kas turi įžvalgumo dovaną, pasakys daug daugiau, tačiau vien tik pareikšti "Aš taip nemanau" išvaduoja mus iš nelaisvės.

Galbūt Dievas būtų galėjęs sukurti mus kaip kompiuterius – tiesiog įdedi CD ar diskelį, ir jau nauja informacija ar programos įvestos, o kompiuteris tuo metu išlieka daugiau ar mažiau neveiklus. Tačiau Dievas mūsų tokių nesukūrė. Jis sukūrė mus, kad aktyviai mąstytime, vertintume, atskirtume, mokytumės ir tyrinėtume. Visa tai turėtų būti daroma Dievo akivaizdoje su atversta Biblija ir Jo garbei, kad pagarbintume Jį visu savo gyvenimu.

Patarlių 1,7 mums pasakyta: "Pagarbi VIEŠPATIES baimė – pažinimo pradžia". Labai nuostabu, kad nesakoma, jog Viešpaties baimė yra pažinimo ar išminties pabaiga ar sustojimo taškas. Pasakiusi mums, kas yra pažinimo pradžia, Patarlių knyga toliau ragina mus dar kartą siekti pažinimo, vyti išmintį ir pamėgti mokymąsi. Tai yra Dievo paliepipimai. *Dievas nori, kad mokytumės mąstyti krikščioniškai, siektume išminties, naudotumės veikliu įžvalgumu visą gyvenimą*

Esu įpratęs duoti savo universiteto ar seminarijos studentams užduotis, kurias jie turi atlikti per kelias savaites. Taigi taip užbaigsiu ir šį pamokslą. Jūsų užduotis būtų nustatyti dvi ar tris idėjas, kurios, kaip jums atrodo, valdo jūsų aplinkos žmonių gyvenimą. Tai nebus "kaip" pobūdžio idėjos, pavyzdžiui, "kaip" suremontuoti automobilį ar "kaip" geriau iškepti duoną. Tai bus idėjos, kaip turėtume gyventi, arba kokias yra gyvenimo prasmės, arba kaip turėtume bendrauti su kitais žmonėmis. Kai būsite nustatę kelias valdančias idėjas, užsirašykite jas kur nors – ar ant popieriaus, ar kompiuteryje. Tai idėją sukonkretina. O tada ją įvertinkite. Paklauskite, ar ji atitinka visa apimančią biblinę gyvenimo filosofiją. Paklauskite, ar ji nesikerta su kuriuo nors konkrečiu Biblijos tekstu ta tema. Paklauskite, ar ji tikrai atspindi gyvenimišką patirtį. Jeigu ne, tada pradėkite sakiniu: "Aš taip nemanau". Tačiau čia nesustokite. Pereikite prie pokalbio apie savo įžvalgos darbo rezultatus su tikinčiais savo šeimos nariais ar draugais, savo bažnyčioje ar bendravimo grupėje. Tačiau ir čia dar ne vieta sustoti. Kalbėkite apie savo įžvalgos darbą su netikinčiais kolegomis, kaimynais ir draugais. Galbūt jūs galėtumėte pasakyti: "Girdėjau dainą, kuri sako, jog mes esame tik žinduoliai, tačiau aš manau, kad esame sukurti pagal Dievo paveikslą". O gal pasakysite: "Daug žmonių mano, kad pinigai yra kelias į laimę, bet aš manau, kad į laimę veda kitoks maršrutas".

Ko galime tikėtis pasiekti tokia veikla, krikščionišku įžvalgumu? Pirmiausia, tai padės mums patiems išsivaduoti iš apgaulingų filosofijų. Antra, tai padės išlaisvinti mūsų bendratikius nuo griauančių valdančių idėjų. Ir pagaliau, tai gali padėti netikintiems išsivaduoti iš nelaisvės ir žengti žingsnį tikro tikėjimo link. Kas būtų buvę, jei įžvalgas tikintysis būtų paklauses tų muzikantų: "Ar jūs tikrai manote, kad esate tiktai žinduoliai?" Galbūt jų daina būtų skelbusi: "Tu ir aš, mažyte, esame daug daugiau negu žinduoliai, taigi gyvenkime Dievo garbei".

Apie autorių

Thomas K. Johnson, teologas, dirba Martino Bucerio seminarijoje apologetikos profesoriumi ir čekų programų dekanu. Jis taip pat yra J. Komenskio instituto Prahoje direktorius ir dėsto filosofiją Karolio universitete. Yra presbiterionų bažnyčios pastorius Amerikoje.

Versta iš: MBS Texte 16 (Martino Bucerio teologijos seminarijos leidinys)
<http://www.lksb.lt/straipsniai/straipsnis-383.htm>

